

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 6 =

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1919

= ΑΘΗΝΑΙ. — Νίκης 11 'Αριθ. τηλ. 997

ΣΤΗΛΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ

Αριθ. 50.

Σήμερα έλαβα ένα θλιβερό γράμμα του κ. Γεν. Εφόρου και Γ. Γραμματέως, εις τὸ ὁποῖο ὁ φίλος μου κ. Μίνδλερ με πόνο βαθύ μου ἀναγγέλλει τὸ δράμα τοῦ Αἰδινίου.

Μου λέγε ἰὸ Γ. Ε. ὅτι τὸ ἀνήγγειλε εἰς ὅλους σας καὶ σὰς παρεκάλεσε νὰ προσευχηθῆτε ὅλοι διὰ τοὺς μάρτυρας ἀδελφούς μας εἰς ἀρισμένην ἡμέραν τοῦ ἰερασμένου μηνός.

Μακρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα ἢ εἰδήσεις αὐτὴ μ' ἐπλήγωσε περισσότερο.

Κλαίω τὸν Νικόλαον Αὐγερίδη, τοῦ ὁποῖου τὸν βαθύ πατριωτισμὸ ἐθαύμασα στὴ Σμύρνη. Εἶχε λίγα τὰ λόγια του καὶ ἦταν ἀληθινὸς Πρόσκοπος.

Κλαίω τὰ εἴκοσι ἀθῶα πλάσματα. Μποροῦτε καὶ ὁ Αὐγερίδης καὶ οἱ Πρόσκοποι νὰ ἔφευγαν, ἀλλ εἶχαν συναίσθησι τοῦ καθήκοντος καὶ ἔμειναν.

Ζητῶ ἀπ' ὅλους σας νὰ χαράξετε βαθειὰ στὴν καρδιά σας τὴ θυσία αὐτὴ ποῦ στὸν Ἀγῶνα τοῦ Γένους ἔδωκε καὶ τὸ Σῶμα.

Ζητῶ ἀπ' ὅλους σας νὰ διώξετε ἀπὸ τὴν ψυχὴ σας κάθε αἰσθημα μίσους διὰ τὰ κτήνη τὰ ἀνθρωπώμορφα ποῦ ἔκαναν τὸ κακούργημα.

Σήμερα ὁ Τούρκος παύει πλέον νὰ εἶνε ἐλεύθερος. Καὶ ἡ μόνη ἐκδίκησις ποῦ θὰ τοῦ κάνουμε ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἡ Φυλὴ τοῦ Πολιτισμοῦ, θὰ εἶνε νὰ τὸν κάνουμε ἀνθρώπο σὲ τρόπον ὥστε μιὰ μέρα ἡ γενεὰ του νὰ συναισθάνεται, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχη, τὸ βάρος τοῦ αἰσχος ποῦ ἀφίνουν σὲ μιὰ Φυλὴ τέτοιες ἀτιμες καὶ δειλές πράξεις.

Αἰωνία, στὴν καρδιά μας καὶ στὸ Σ. Ε. Π., ἡ μνήμη τοῦ Αὐγερίδη καὶ τῶν σφαγέντων ἀδελφῶν μας.

Ἡ θυσία τους ἄς χρησιμεύσῃ διὰ νὰ ἐνοήσῃτε ὅλοι σας πόσο εἶνε ποταπὰ τὰ μικροπάθη καὶ οἱ μικροαντιζηλίεις μπροστὰ σὲ τέτοιο κολοσσὸ αὐταπαρνήσεως. Τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων αὐτῶν ἐσφράγισε τὰ δικαιώματα τοῦ Γένους.

Ἐπιθυμῶ αἱ εἰκόνες τους νὰ στολίσουν στὴν κειὸ τιμητικὴ θέσι, ὅλες τὲς Λέσχες τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων σὰν τὲς εἰκόνες τῶν ἡρώων καὶ μαρτύρων τοῦ Γένους.

Λεζαίν Ἑλβετίας, 2 Αὐγούστου 1919.

Κ. ΜΕΛΑΣ

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

ΑΝΑΓΚΗ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Μὲ τὸ τέλος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πολέμου κλείει— ἔξ ὅσων δύνανται τις νὰ κρίνῃ— καὶ μιὰ μακρὰ καὶ αἰματοβαφῆς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας περίοδος, τῆς

ὁποίας κυριώτατα χαρακτηριστικὰ εἶνε ὁ οἱ συνεχεῖς καὶ ἀδιάκοποι πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ δουλεύοντος Ἑλληνισμοῦ ἀγῶνες, οἵτινες ἀπερρόφων σχεδὸν ἔξ

Μολλήρου κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὰς ἠθικὰς καὶ ὀλικὰς τοῦ ἔθνους δυνάμεις.

Τώρα ὅμως τοῦ πρόκειται νὰ ἐκπληρωθῶσιν ἂν αἱ τελείως τοῦλάχιστον κατὰ τὸ μέγιστον μέρος οἱ ἠθικοὶ μας πόθοι, στάδιον νέας δράσεως ἀνοίγεται πρὸ ἡμῶν. Αἱ ἔθνικαὶ προσπάθειαι δέον νὰ κατατείνωσι πλέον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἱστορικῆς ἀποστολῆς τῆς φυλῆς, ἣτις εἶνε ἡ ἀνάπτυξις, ἡ διάδοσις τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Τὴν ἀποστολὴν ταύτην ἐκπλήρωσε πλέον ἢ ἅπαξ ὁ Ἑλληνισμὸς κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν καὶ διὰ τοῦτο κυρίως ἐθαυμάσθη καὶ ἐδοξάσθη ὑπὸ τοῦ κόσμου συμπαντος. Πράγματι ἡ ὑψηλὴ θέσις, τὴν ὁποίαν κατέχει εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, οφείλεται ὄχι τόσο εἰς τὰ προπολεμικὰ αὐτῆς κατορθώματα—καὶ ἄλλα ἔθνη ἔχουσι παρόμοια—ἀλλὰ εἰς τὸ ὅτι ἐκαλλιέργησε καὶ διέδωκε τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας, τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν φρόνημα, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ ὁποῖα μὲ ἐν ὄνομα καλοῦνται πολιτισμός. Ἐπίσης ἡ Μεσαιωνικὴ Ἑλλάς ὑπῆρξεν ὄχι μόνον ἡ «ἀσπίς τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ» ὡπως τὴν ἐχαρκτηρίσεν ἀνώτερος Ἀγγλὸς ἱστορικὸς, ἀλλὰ καὶ κοιλίς ἰδίου πολιτισμοῦ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον μὲ τὴν θάυμασμον ἐκφράζονται οἱ νεώτεροι Βυζαντινολόγοι.

Συνεχιστὴς τῶν ἱστορικῶν τῶν παραδόσεων καλεῖται καὶ πάλιν ὁ Ἑλληνισμὸς κατὰ τὴν ἀρχομένην νέαν περίοδον τῆς ἐθνικῆς του ζωῆς, νὰ ἀναπτύξῃ καὶ νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν Ἀνατολὴν τὸν νεοελληνικὸν πολιτισμὸν. *Ἀλλ' ἐν ἔθνος διὰ τὰ χαρακτηρισθῆ ὡς πεπολιτισμένον εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχη ὄχι μόνον μεγάλα δημοσυργικὰ πνεύματα ἐξόχους ποιητὰς, ἀρίστους συγγραφεῖς καὶ διαπρεπεῖς καλλιτένας, ἀλλὰ καὶ πολίτας χρηστοὺς, νομιμόφρονας, ἐντίμους, μὲ ὑψηλὰ ἰδεώδη καὶ μὲ ἀδαμάντινον χαρακτῆρα.* Ἀκριβῶς πρὸς δημοσυργίαν τοιούτων πολιτῶν καλεῖται νὰ ἐργασθῆ ὁ **Ἑλληνικὸς Πρὸσκοπισμὸς**. Πολίτας μὲ χαρακτῆρα χρειάζεται ἡ Ἑλλάς τοῦ μέλλοντος καὶ πρὸς ἐπιτηχίαν τοῦτου εἶναι ἀνάγκη νὰ συνεργασθῶμεν ὅλοι οἱ μεγάλοι κοινωνικοὶ παράγοντες ἢ οἰκογένεια, τὸ σχολεῖο, ἡ ἐκκλησία καὶ ὁ **Πρὸσκοπισμὸς**.

Εἶναι δὲ παντὸς ἀπαραίτητος ἀνάγκη νὰ μελετηθῶσιν αἱ ἀτέλειαι καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρος τῆς παρουσίας γενεᾶς καὶ τῆς φυλῆς ἐν γένει, ἂν πρόκειται νὰ διαπλασθῶσιν οἱ πολῖται τοῦ μέλλοντος μὲ τέλειον χαρακτῆρα. Τὴν μελέτην ταύτην, ἣ ὁποία ἴσως δὲν εἶναι εὐχάριστος ὀφείλουσι νὰ ἀναλάβωσι πάντες οἱ ἔχοντες ἀξίωσιν ἢ ἐν λόγῳ τῆς θέσεως αὐτῶν ἐντεταλμένοι νὰ μορφώσωσι τὴν νεολαίαν καὶ ἐκ μέρους τοῦ πρὸσκοπισμοῦ οἱ κ.κ. ἔφοροι καὶ ἀρχηγοί. Ἡ μακρὰ δουλεία ὑπὸ τῶν ἀπαισιώτερον τῶν τυράννων μᾶς ἐκληροδότησε δυστυχῶς πολλὰ ἐλαττώματα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐκρίζωθῶσιν ἀπὸ τὰς παιδικὰς παρδίας. Καὶ τὰ κυριώτατα τούτων εἶναι τὸ δικαίως παρδίας, ἡ ἔλλειψις δημοσίου πνεύματος, ἡ ἔλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τὰς γνώμας τῶν ἄλλων, ἡ ἐπικίνδυνος σύγχυσις ἰδεῶν καὶ ἀτόμων κ. ἄ. Διὰ συνεχούς δὲ καὶ

καταλλήλου ἀσκήσεως πρέπει νὰ ἐμπνευσθῆ ἡ ἀγάπη πρὸς ὅ,τι μέγα καὶ ὑψηλόν, ἢ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθήκον, ἢ ἀγαθοεργίαν καὶ πρὸ παντὸς ἢ νομοτάγεια, ἢ ὁποῖα χαρακτηρίσει ὄλους τοὺς πεπολιτισμένους τῆς ἠδρότης λαοὺς καὶ ἰθὺα τοὺς Δανούς καὶ τῆς ὁποίας ἰδεώδες πρότυπον ὑπῆρξεν ὁ μέγας Ἀθηναῖος σοφὸς, ὁ Σωκράτης. Μόνον διατήσάναπιτύξεως τῶν ἀρετῶν τούτων καὶ τῆς μορφώσεως σταθερῶν χαρακτῆρων εἶνε δυνατόν νὰ στερεωθῆ ἐπὶ ἐδραίων βάσεων τὸ ἔθνικὸν οἰκοδόμημα, ὥστε νὰ δυναθῆ ἡ φυλὴ μας νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἱστορικὴν ἀποστολὴν της. Εἶνε λοιπὸν πολὺ σοβαρὸν ἀλλὰ καὶ πολὺ τιμητικὸν τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει ὁ Ἑλληνικὸς πρὸσκοπισμὸς. Ἀλλὰ διὰ νὰ δυναθῆ νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας ἔχει ἀνάγκη ὄχι μόνον τῆς κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς συνδρομῆς, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον στελεχῶν ἀρκειῶν, διότι τὰ ὑπάρχοντα δυστυχῶς εἶνε πολὺ ὀλίγα. Εἰς τὸν πατριωτισμὸν δὲ καὶ τὴν φιλοτιμίαν ὄλων τῶν νέων, τοῦ ὄνειροπολοῦν νὰ ἴδωσιν τὴν Ἑλλάδα μας πρωτοπόρον εἰς τὸν ὄριον δρόμον τοῦ πολιτισμοῦ ἐπαφήγεται νὰ ἐνισχύσωσιν τὸ τίμιον ἔργον τοῦ ἑλλ. πρὸσκοπισμοῦ, ἀναλαμβάνοντες τὴν ἴδρωσιν καὶ τὴν ἀρχηγίαν πρὸσκοπικῶν ὁμάδων καὶ τὴν ἐξάπλωσιν ἐνὸς τόσο ὑψηλοῦ θεσμοῦ.

ΛΟΓΙΖΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΣΤΗΛΗ ΑΡΧΗΓΩΝ

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΩΜΟΤΙΑΣ

Κε Διευθυντά,—Πρὸ τινος ἀνέγνωσα εἰς τὴν «Ζωὴν τῶν Προσκοπῶν» ὅτι πρόκειται ν' ἀνοίξετε στήλην συζητήσεων ἀρχηγῶν. Ἐκ τούτου ὀρμώμενος, σὰς παρακαλῶ, ἐὰν ἐπιτρέπη ὁ χώρος, νὰ παραθέσετε τὴν παροῦσαν μου, διότι ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθω τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἄλλων συναδέλφων ἀρχηγῶν περὶ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐφαρμοζομένου «Θεσμοῦ τῆς Ἐνωμοτίας».

Θεσμὸς τῆς Ἐνωμοτίας εἶνε ἡ συγκέντρωσις παιδων, τῆς αὐτῆς περιόδου ἡλικίας, τῶν αὐτῶν κλίσεων, εἰς μικρὰν ὁμάδα, ὑπὸ τὴν διευθυνσιν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τοῦ ἐνωμοτάρχου. Μέχρι τοῦδε ὅμως ἐν Ἑλλάδι, καὶ μὲν εἶχομεν τὰς ὁμάδας χωρισμένας εἰς ἐνωμοτίας, ἀλλὰ οἱ ἐνωμοτάρχαι δὲν εἶχον καμμίαν πρωτοβουλίαν. Δὲν ἐγίνετο σχεδὸν τίποτε εἰς τὴν ὁμάδα χωρὶς νὰ τὸ κάμῃ ὁ ἀρχηγός. Εἰὰν ἔλειπεν ὁ ἀρχηγός ἔστω καὶ διὰ ὀλίγας ἡμέρας, ἡ Ὀμάς διελύετο.

Τοῦτο συνέβαινε διότι ἀντελαμβάνομεθα τὸν Προσκοπισμὸν μόνον ὡς στρατιωτικὴν προπαίδευσιν, καὶ δὲν ἐφανταζόμεθα ποτὲ ὅτι θὰ ἠδύναντο τὰ παιδιὰ τῆς Ὀμάδος μας νὰ αὐτοδιοικῶνται. Καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατ' ἀρχὰς συνέβαινε τοῦτο.

Πρὸ ὀλίγων ὅμως ἐτῶν ἐδόθη περισσοτέρα προσοχὴ εἰς τὴν Ἐνωμοτίαν ὡς Μονάδα, ἀντὶ τῆς Ὀμάδος. Συνέστη εἰς ἐκάστην Ὀμάδα Συμβούλιον Τμητῆς, ἀποτελοῦμενον ἐκ τῶν βαθμοφόρων τῆς Ὀμάδος, οἱ ὁποῖοι ἀποφασίζουσι ἐφ' ὄλων τῶν ζητημάτων ἀφορῶντων τὴν ὁμάδα καὶ τὰς ἐνωμοτίας των, ὑπὸ τὴν ἐγ-

κρισιν βεβαίως τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐδόθη περισσότερον κύρος καὶ μεγαλειτέρα δικαιοδοσία εἰς τοὺς ἐνωμοτάρχους. Οὕτω συνειθίζουσιν οἱ ἐνωμοτάρχαι νὰ διοικοῦν, καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν λείψῃ ὁ ἀρχηγός, εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐργασίαν τῆς Ὀμάδος μέχρις οὗτου εὐρεθῇ ἄλλος.

Ἐδοκίμασα τὸ σύστημα αὐτὸ εἰς τὴν Β' Ὀμάδα Ἰωαννίνων, ὃ δὲ κ. Γκάτουμ ἔμεινε πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζω τώρα καὶ εἰς τὰς Α' καὶ Β' Ὀμάδας Κερκύρας, μὲ καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἐάν τὸ ἔχει ἐφαρμογή ἄλλος ἀρχηγός, θὰ ἐπεδύμουν νὰ μάθω τὰς ἐντυπώσεις του.

Δέξασθε κτλ.

Δ. Κ. ΚΟΝΤΗΣ

Ἐφ. Ἀνθ)γός

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΘΕΡΙΣΣΟΝ

Ἀκόμα δὲν εἶχε σημάνει ἡ πρώτη μεταμεσονύκτιος ὥρα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν 26 Ἰουνίου, διε ἐδόθη τὸ παράγγελμα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς 2 Ὀμάδος Χανίων ὑπὸ τοῦ δραστηρίου ἀρχηγοῦ μας κ. Γεωργ. Δελεδάκι, πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἱστορικοῦ Θερίσου. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ φαιδρότης ἐφανερῶντο εἰς ὅλων μας τὰ πρόσωπα καὶ τὰ εὐνυμα γέλοια μας διέκοπιον τὴν μονοτονίαν τῆς σεληνοφάντου νυκτός. Βαδίζοντες οὕτω ἐφθάσαμεν χωρὶς καλὰ νὰ τὸ ἐννοήσωμεν εἰς τὸ χωρίον Μουρνιέλ ὅπου διακόπεται ἡ ἀμαξήτῃ ὁδὸς καὶ ἀρχίζει εἰς τὸ ἕξῃς ἀνηφορικὸς, ἀπίσιμος καὶ πειρώδης δρομίσκος διερχόμενος διὰ μέσου βουνῶν καὶ κρημνῶν.

Ἡμεθα πλησίον τοῦ χωρίου «Κεραμιά» διε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἤρchiσε νὰ ἀντικαθιστᾷ τὸ σκότος τῆς νυκτός, καὶ ἤρχισαν νὰ διαγράφονται εὐκρινέστερον τὰ ὄρη, οἱ λόφοι καὶ αἱ κοιλάδες. Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἀνεπαύθημεν μέχρι μεσημβρίας, φιλοξενούμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων. Εἰς τὰς 2 μ. μ. ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ Θερίσιον ὅπου ἐφθάσαμεν κατὰ τὸ ἑσπέρας ἀφ' οὗ ὑπέστημεν κοπιώδη μὲν, ἀλλ' εὐχάριστον περιπλάνησιν διὰ μέσου τῶν φαραγγῶν καὶ ἀποκρῦμων βουνῶν. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο χωρίον εὐρίσκειται εἰς τὸ βάθος κοιλάδος τῆς ὁποίας εἰς τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος φύονται, ὑψηλοὶ κυπαρίσσοι καὶ ἄλλα δένδρα, διὰ μέσου δὲ ταύτης τὸν χειμῶνα κατέρχεται τὸ ὕδωρ τῶν ὀρέων. Οἱ πολυπληθεῖς καὶ παμέγιστοι πλάτανοι οἱ ὁποῖοι φύονται εἰς τὰς ὄχθας αὐτῆς ἀναζώντανεῖον τοὺς ἐπερηφάνους κατοίκους τοῦ ἱστορικοῦ τούτου χωριοῦ. Ἐδῶ συναθροισθῆσαν ἄλλοτε βλοὶ οἱ ἐπιφανεῖς πατριῶται καὶ ὄπλαρχηγοί, σπεύδοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς κινδυνευούσης πατρίδος.

Κατεσκηνώσαμεν εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἃν καὶ μᾶς παρεχωρήθη εὐγενῶς ὑπὸ τῆς διδασκαλίσεως τὸ σχολεῖον τοῦ χωριοῦ, καὶ μετὰ πολὺ ὥρον ἀναπαυτικὸν ὑπνὸν ἐξυπνήσαμε χαρούμενοι σὴν ἐξοχή.

Πρόχειρον μαγειρεῖον συνεστήθη ὅπου ἐθρόασαμεν

τὸ πρῶτὸ τὸ γάλα μας, τὴν δὲ μεσημβρίαν ἐμαγειρεῖν σαμεν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας κρέας μὲ μπάμιες. Ἐπηκολούθησε πλοῦσιον γεῦμα, τὸ ὅποιον μᾶς ἐτίμησαν ὅλοι οἱ προῦχοντες τοῦ χωριοῦ, καὶ ἔμειναν πάντες εὐχαριστήμενοι. Μετὰ ἀνάπαινον δύο περιπὸν ὥρων ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν κορυφὴν Ἀλνάκης ἢ ὁποῖα ἀπέχει τοῦ Θερίσου περίπου μίαν ὥραν, ὅδη γομμενοὶ ὑπὸ τοῦ ἀστὺν, σταθμάρχον. Εἰς τὴν κορυφὴν ταύτην εὐρίσκειται ἡ παλαιὰ καὶ ἱστορικὴ οἰκία τοῦ κ. Βενιζέλου τῆς ὁποίας τέσσαρες τοῖχοι μόνον σῶζονται, καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας κατέστρωσε τὰ μεγάλα λεπίθολα σχέδιά του, κατὰ τὴν ἐπανόστασιν τοῦ Θερίσου τὸ 1905. Ἀπὸ τὴν κορυφὴν ταύτην ἡ θέα εἶται θελκυτικώτατη. Ἐμπρὸς, πρὸς τὸ Νοτιοδυτικὸν μέρος, φαίνεται μεταξὺ ὑψηλῶν ὀρέων τὸ ἱστορικὸν χωρίον Λάκκοι, βορειοανατολικῶς διακρίνεται ἡ πόλις τῶν Χανίων ὡς λευκὸν σημεῖον, εἰς τὸ βαθύτερον δὲ μέρος τοῦ ὄριζοντος μόλις διακρίνεται ἡ νῆσος τῶν Κυθήρων.

Εἰς ἀπόστασιν 20' τῆς ὥρας ὑψηλότερον τῶν προπόδων τῶν Λευκῶν ὀρέων φαίνεται ὁ τάφος τοῦ ἥρωος ἀρχηγοῦ τῆς Κρήτης Στ. Χάλη, ὅστις κοιῶται μακαρίως τῆν αἰώνιον ἕκτασιν ὑπὸ τὴν οκιδὴν περικτῶν μεγάλων πλαιτῶν, καὶ ὑπὸ τὸ ναοῖριον μικροῦ θνάκου. Μετὰ ταῦτα ἐκόψαμεν κλάδους ἐκ τῶν πέριξ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Βενιζέλου φρυμένων σφενδάμων μὲ τὰς ὁποίας κατεσκευάσαμεν ῥάβδους (κατσούνες) καὶ τὰς ὁποίας ἐπήγαμεν εἰς τὴν λέσχην μας ὡς ἀναμνηστικὰς τῆς ἐκδρομῆς καὶ τῆς οἰκίας τοῦ ἐθνάρχου μας. (Σημ. Δ. Αὐτὸ διὰ τελευταίαν φορὰν, διότι ἄλλοιμονον ἂν κάρε ἐπισκέπτῃς κόπτεται τὰ ἐκεῖ δένδρα τότε γρήγορα θὰ χαθοῦν). Ἐπειρέγαμεν εἰς Θερίσιον καὶ κατόπιν εἰς Χανιά τὴν 10,30' προῦτην τῆς τρίτης ῥαβδοφόροι καὶ κατερθουσιασμένοι διὰ τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ἐπεσκέψθημεν καὶ τὰ θεάματα τὰ ὁποῖα εἶδαμεν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΒΑΓΙΩΝΗΣ

ἐνωμοτάρχης 2-Z Π. Χ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

Μία φορὰ ἓνας δερβίσης ἐταξείδευεν εἰς μίαν ἔρησον. Αἰφνηδῶς συνήνησε διὸ ἐμπόρους καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι «ἐχάσατε μίαν κάμηλον». «Ναί» τοῦ ἀπαντοῦν οἱ ἔμποροι καὶ «μάλιστα» προσέθεσεν ὁ δερβίσης, «εἴτατε ὑψηλὴ ἀπὸ τὸ δεξιὸν μάτι, καὶ κοιτῶν ἀπ' τὸ ἀριστερὸν πόδι». Προσέει δὲ ἦτο φορτωμένῃ ἀπὸ τὴν μίαν μεριὰν μέλι καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην σιτῆρον. «Μάλιστα» ἀπαντοῦν οἱ ἔμποροι, «καὶ ἐπειδὴ τὴν εἶδατε τόσο καλὰ καὶ προσεκτικὰ θὰ μπορεῖτε νὰ μᾶς δείξετε νὰ τὴν εὑρωμεν». Τότε ὁ δερβίσης τοὺς εἶπεν ὅτι οὕτε τὴν κάμηλον τὴν ἰδίαν εἶδε οὔτε καὶ ἄκουσε νὰ λέγε τίποτα γι' αὐτήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἔμποροι τοῦ ἐξήτουν τὰ κομήματα τοῦ ἦτο φορτωμένη ἡ κάμηλος καὶ αὐτὸς ἔλεγε πῶς δὲν γνωρίζει τίποτε τὸν ἐπαρουσίασαν σὶτὸν καθ' ἡ. Ἀλλὰ καὶ

ὁ καθὼς εἶδε πῶς πράγματι δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ φαινότανε παράξενο πρᾶγμα πῶς ἀπ' οἱ δὲν τὴν εἶδεν εἶπε τόσα γι' αὐτὴν ἦτανε ἔτοιμος νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς θάνατον ὡς μάγον. Ἄλλ' ὅταν ἤλθε καὶ ἡ σειρά του νὰ ὁμιλήσῃ ἐξήγησεν ἀπλοῦστα τὸ φαινόμενον ὡς ἐξῆς: «Κατάλαβα πῶς τὴν εἶχανε χάσει γιὰτὶ δὲν εἶδα δίπλα ὅτι δῆμαπά της καμιὰ πατημασιὰ ἀνθρώπου. Κατάλαβα διὰ τὸ ζῶον ἦτανε τριπλὸ ἀπ' τὸ δεξιὸ μάτι γιὰτὶ εἶχε φάγει τὸ χόρτο μόνον ἀπ' τὴν μιὰν μεριὰν τοῦ δρόμου της. Ἐπίσης διὰ ἦτανε κοιτῶ ἀπ' τ' ἀριστερὸ ποδᾶρι, γιὰτὶ ἡ πατημασιὰ της ἀπ' αὐτὴν τὴν μεριὰν ἦτανε περὶ ἐλαφρῆ. Ἐπίσης διὰ εἶχε χάσει ἓνα ὄντη γιὰτὶ ὅπου εἶχε φάγει εἶχεν ἀρίσει μιὰν φούντιαν ἀπὸ χόρτα. Κατάλαβα δὲ διὰ τὸ φορτίο της ἦτανε ἀπ' τὴν μιὰ μεριὰ οὐτέρῃ γιὰτὶ εἶδα πολλὰ μεριμνικὰ νὰ γυρίζουν καὶ νὰ κουβαλοῦν σπυριά οὐτέρῃ τοῦ εἶχε πέσει.

Σ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΙΑΣ

Ἰ. Υπαρχηγὸς Γ. Ο. Σ.

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

(Χαρισμένο στὸν Ὑπ)γὸ μου Κ. Λυμπέρη)

Γύρω στὴ ματόχρωμη φῶτιὰ, ἀνεσκουμπωμένα τὰ προσκοπάκια ταιγαρίζουν τὸ σουβλιστό τους... ἀρνί. Ἡ μυρωδιὰ τσουχτερῆ ἐνοχλεῖ τὰ φουσκωμένα ρουθούνια καὶ ἡ φλόγα ἀσπλάγῃ πάντα, ἀναγκάζει τὰ κομμάτια τοῦ ψητοῦ νὰ ψάλλουν τὸν ἐπιθανάτιο ἦμνο...

Τὸ τραπέζι ἀπλὸ, στρώνεται ἀπὸ δροσάτα μουρόφυλλα πάνω στὸ χᾶμα καὶ τὸ ἀρνί διαμελίζεται σὲ ἰσορίθμα μὲ τοὺς Προσκόπους κομμάτια, ἀφήνοντας τὴν τελευταία του ὑπαρξί κάτω ἀπ' τὸ μῦλο τῶν μαργαριταρένιων δοντιῶν.

Γιὰ τὴ χάνεψι ἀκολουθεῖ ὁ Καλαματιανὸς καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν διάφορα προσκοπικὰ παιγνίδια. Οἱ μικροὶ στρατιῶτες τοῦ μέλλοντος παίζουν τὴν ἀνίχνευση, τὴν πολιορκιὰ καὶ γυμνάζονται σὲ σοσηδικὰ ἀσκήσεις.

Καὶ στὸ μούχρωμα τοῦ ἡλίου, τὴν ὥρα ποὺ χρυσαίξανε τὰ βουνὰ καὶ πλημμυροῦν οἱ κάμποι μὲ τὸ χλωμὸ καὶ τρεμάμενο φῶς, ἡ ἐκδρομὴ τελειώνει καὶ οἱ μικροὶ λόχοι τῶν προσκόπων γυρίζουν στὴ Σμύρνη, ψάλλοντας τὸν ἦμνο τῆς γλακειᾶς ἐλευθερίας τῶν.

... Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε Ἐλευθεριά...

Σμύρνη

Ἀπόστολος Ν. Μαγγαναρῆς
(Ὑπ)χης ὁ Ο. Σμ., Γραμματεὺς

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Ἐκ μακρῶς καὶ ἐμπεριστατομένης ἐκθέσεως περὶ ἡλιοθεραπείας τοῦ ἱατροῦ κ. Ρολλιέ τοῦ ἰδρυτοῦ ἐν Σερνιά τῆς Ἑλβετίας, «Σχολείου ὑπὸ τὸν Ἥλιον», ἀποσταλεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Γ. Ε. κ. Κ. Μελά ἀποσπῶμενοι ὅπως εἰς προσεχῆ φύλλα ἀναγράφομεν καὶ ἄλλα ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς διδάξωσι πόσον δύναται νὰ ὠφελήσῃ ἡ γενίκευσις τῆς σωτηρίου ταύτης θεραπείας εἰς τοὺς ἐξηνητημένους παιδικούς δργανισμούς καὶ πόσαι παθήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐθεωροῦντο ἀθεράπευτοι, δύνανται ἀσφαλῶς νὰ προληφθῶσι.

Σχολεῖον ὑπὸ τὸν Ἥλιον

«Ὅπου εἰσχωρεῖ ὁ ἥλιος δὲν πηγαίνει ὁ ἱατρὸς» λέγει παλαιὸν γναμικὸν ποῦ παρ' ὄλην τὴν εἰκονικὴν μορφήν του ἐμπερικλείει ἐν τούτοις μεγάλην ἀλήθειαν. Τὴν σήμερον ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἔχει ἐπικυρώσει τὰ πλεῖστα τῶν λαϊκῶν γναμικῶν. Ὁ ἥλιος μᾶς παρορσιάζεται ὡς τὸ πλέον ἀξιοσημείωτον θεραπευτικῶν ὀφεισμάτων ὡς τὸ πλέον εἰς τὴν διάθεσίν μας ἡ προβλεπτικὴ τοῦ κόσμου δημιουργία καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνωρίζαμεν πῶς νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν ἐπὶ τῶν καιρῶν.

Ἡ ἡλιοθεραπεία λαμβανόμενη ὡς ἐπιστημονικὴ μέθοδος κατέλαβε θέσιν ἥτις θὰ ἐπικρατήσῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἄλλων θεραπευτικῶν μέσων. Πείρα δὲ δεκά ἐτῶν ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι τὸ καλύτερον φάρμακον πρὸς καταπολέμησιν πολλῶν καθήσεων.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, καὶ ἔχομεν μυρίας δόξας ἀποδείξεις, ὅτι ὀλίγαι παθήσεις ἀνθίστανται εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἐνέργειαν. Ἡ ἡλιοθεραπεία ἐφαρμοσθεῖσα καὶ εἰς τὴν χειρουργικὴν καὶ ἰδίᾳ τῶρα κατὰ τὸν πόλεμον ἔσχε πλεῖστα δόξα δειγμάτων ἐπιτυχῶς ἐφαρμογῆς.

Ἄλλὰ ἡ ἡλιοθεραπεία δὲν θεραπεύει μόνον, ἐγγυᾶται τὴν ἐντελῆν θεραπείαν, ἐνισχύει τὸν ὄργανισμὸν καὶ τὸν κρατεῖ πάντοτε εἰς ἀμυντικὴν στάσιν ἐναντίον τῆς παθήσεως. Προλαμβάνει ἐπίσης τὸ κακόν, ἐμποδίζει τὴν ἐξάπλωσιν του ἐπὶ τῶν ἐχόντων προδιάθεσιν καὶ ὡς ἐκ τούτου μᾶς εἶναι ἀκόμη πλέον πολὺτιμος.

Ἐσκέφθημεν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑπενθυμίσωμεν τὰ δύο κυριώτερα ἀποτελέσματα τῆς ἡλιοθεραπείας καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς τὸ κοινόν, εἰς τὰ μέλη τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν καὶ εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς δυναμένους νὰ ἐφαρμόσωσι τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς θεραπείας.

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΕΥΖΩΝΟΥ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ήτο μιὰ σκοτεινὴ χειμωνιάτικη βραδεῖα. Ὁ βορειᾶς φυσοῦσε δυνατὰ καὶ ἔκανε τὰ γυμνά δένδρα νὰ τρίζουν καὶ νὰ βογγοῦν, σὰν μιὰ πένθιμη μουσικὴ. Ήταν ἡ προηγούμενη νύχτα τῆς μεγάλης ἐφόδου τοῦ Μπιζανιοῦ, ὅπου τόσα παλληκάρια ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ τὴ δόξα τῆς γλυκειᾶς των πατρίδας.

Ξάφνω μέσ' ἀπ' τὰ δένδρα προβάλλει μιὰ ἀνθρώπινη σκιά... καὶ προχώραγε ἀργά, ἀργά σὰν φάντασμα μέσ' τῆ σκοτεινιά τῆς νύχτας.

Ήταν ἕνας εὐζωνός... ἕνα παλληκάρι ὑψηλὸ καὶ λιγνὸ, μ' ἀτρόμητη περπατησιὰ, ποῦ σήκωνε ψηλά τὸ μέτωπο, γιατί ἐνοιωθε τί ἄξιζε τὸ πολύτιμο φορτίο ποῦ κρεμόνταν στὸν ὤμο... γιατί ἐνοιωθε τί ἄξιζε τὸ ἀγαπημένο του τουφέκι.

Περπατοῦσε καὶ ὁ νοῦς του ἦταν στὴν πατρίδα του, στὴν ἀγαπημένη του πατρίδα... καὶ σκεπτότανε ἂν θὰ θανάβλεπε τὴ γρηᾶ μανοῦλα του καὶ τὴν ἀγαπημένη ἀδελφή του. Παραδομένος στὲς σκέψεις του, δὲν παρατήρησε πόσον ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο... Εἶχε σχεδὸν φθάσει στὴς Τούρκικες προφυλακές.

Ξάφνου μέσ' τὸ σκοτάδι ἀκούστηκε μιὰ βάρβαρη Τούρκικη φωνή:

«Ποιὸς εἶν' αὐτοῦ ;»

Ήταν Τούρκος σκοπός.

Καὶ συνάμα σὰν πένθιμη καμπάνα ἀκούεται καὶ ὁ κρότος τοῦ γεμίματος τοῦ ὄπλου.

Ὁ εὐζωνός δὲν χάνει καιρὸ. Σὰν ἀστραπὴ ἀρπᾶ τὸ τουφέκι του καὶ πυροβολάει. Ἐνας κρότος ὑποκακφός ἀκούστηκε. Ὁ Τούρκος ἔπεσε κάτω, φαρδὺς πλατῆς, νεκρός, πρὶν προφθάσει νὰ ρίξει οὔτε μιὰ τουφεκιά.

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσει ὁ τσολιάς νὰ κἀνὴ δυὸ βήματα, ἀπὸ παντοῦ πετάχτηκαν, σὰν φαντάσματα, ἡ ἄγριες μορφές τῶν Τούρκων στρατιωτῶν.

Ήταν περικυκλωμένος...

Τότε μέσ' τὸ σκοτάδι ἕνας Τούρκος τοῦ λέγει: «Παραδώσου καὶ δὲν θὰ πάθης τίποτα».

Ἀλλ' ὁ τσολιάς δὲν ἀκούει. Εἶχε γεμίσει τὸ τουφέκι του καὶ ἔρριχνε.

Ὁ ἄπιστος ἐπαναλαμβάνει τὴν πρότασίν του.

«Ὅχι», φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό ὁ εὐζωνός, δὲν θὰ παραδώσω ποτὲ τὸ τουφέκι μου... τὸν καλλίτερό μου σύντροφο. Τὸ τουφέκι εἶνε ἡ ζωή... εἶνε ἡ Τιμὴ κάθε καλοῦ στρατιώτη... Αὐτὸ... θά...»

Δὲν ἐπρόφταξε νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του τὸ ἀνδρειωμένο παιδί τῶν βουνῶν.

Μιὰ ἀσπλάγχχη σφαῖρα τὸ ἔρριξε κάτω χωρὶς ζωή.

Σκοτώθηκε... ἀλλὰ πάντα θὰ ζῆ στὸ νοῦ κάθε καλοῦ Ἑλληνα... στὸ νοῦ κάθε στρατιώτη... γιατί προτίμησε νὰ σκοτωθῆ παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν Τιμὴ

τοῦ εὐζωνοῦ... τὴν Τιμὴ τοῦ στρατιώτη... τὴν Τιμὴ τῆς Πατρίδος.

Ἄς κοιμᾶται ἤσυχος στὴν τελευταία του κατοικία... Ἡ ἐνθύμησί του θὰ δίνει θάρρος καὶ καρδιά στὸς μέλλοντας ἐλευθερωτὰς τῆς μεγάλης μας Πατρίδος.

Γεώργιος Ν, Σπιθακτόπουλος

Ἐπιτομὴ 4ης Ὀμ. Σμύρν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΕΚΑΝΕΥΣ

Ὁ Βοναπάρτης ἦταν λατρευτὸς ἀπ' τοὺς στρατιώτας του, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σοδὶ, τοῦ προσέφεραν χάριν φιλίας τὸν τίτλον τοῦ «μικροῦ δεκανέου».

Γι' αὐτοὺς ἦταν ἱερός. Καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐτόλμησε, κατὰ τὴν ἐκστρατιαν τῆς Ἰταλίας νὰ τοῦ ἀντισταθῆ.

Ἴδου ὑπὸ ποίας συνθήκας :

Ὁ Βοναπάρτης, ὕψιστος ἀπὸ ἕνα γύρο ποῦ συνήθιζε νὰ κἀνὴ μόνος του κάθε βράδυ, κάποτε ἐγύρισε πολὺ ἀργὰ σ' τὸ στρατόπεδο τὸ σκοτὸς ἦταν βαθὺ ἔσαν ἔξωφρα ἐυρέθηκε μπρὸς σ' ἕνα φρουρὸ, ὁ ἑποῖος μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἔτεινε τὸ τουφέκι του.

—«Ἄλι, τίς εἶ ; φωνάζει ὁ στρατιώτης.

—«Διάβολε, λέγει μὲ τὸ νοῦ του ὁ Βοναπάρτης, νὰ μιὰ φρουρὰ ποῦ δὲν τὴν εἶχα σκοπεθῆ. Φίλε μου, προσθέτει ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν στρατιώτην, «εἶμαι ἀξιωματικός»

—«Τότε προχώρει εἰς τὸ σύνθημα».

—«Μὰ τὸ ζήτημα εἶναι διὸ δὲν θυμάμαι».

—«Μπᾶ..... τίτε χόπ, μακρονά... φυλάξου εἶδεμὴ τραβᾶ».

—«Σιωπὴ... σοῦ λέγω πῶς εἶμαι ἔ»

—«Ἐ, διάβολε, καὶ ὁ «μικρὸς δεκανέας» νὰ 'σου νε δὲν θὰ περνοῦσες.» Ἐνας λοχίας ἀνιληφθεὶς τὸν θόρυβο τρέχει μὲ ἀνθρώπους καὶ φαναράκια.

—«Ἐ, πῶς, ἔ στρατηγός ; φωνάζει ὁ φρουρός τρομαγμένος, ἀναγνωρίζων τὸν συνομιλητήν του. Διάβολε, εἶμαι χαμένος.....»

—«Ὅχι, φίλε μου, ἀπαντᾷ ὁ Βοναπάρτης. Μπράβο, τοῦναντίον γιατί ἔκαμες τόσο καλὰ τὸ καθήκον σου... νὰ ἕνα χρυσὸ κῆμισμα καὶ αὐτοῦ ἔλα νὰ με ἐπισκεφθῆς σὴ σκηνή μου' σὶ ἐξῆς θὰ εἶσαι φίλος μου»

ΦΡΑΝΣΕΖ ΧΟΔΓΚΣΩΝ ΜΠΑΙΡΝΕΤ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΦΟΝΤΛΡΟΎ

Ἡ Κα Μίλον ἀντήλλαξε βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τὴν Λεόνη καὶ αὐτὴ ἡ τελευταία ὑποκλίθηκε μετὰ σεβασμὸν καὶ εἶπε πρὸς τὸν μικρὸν ὅτι ἦτο εἰς τὴν διαθεσίην του.

Ὁ Σέδρικ τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἄρχισε νὰ ντύνεται ἐνῶ συγχρόνως ἐσυνομιλοῦσε μετὰ τὰς δύο γυναῖκας, τὰς ἐρωτοῦσε καθέκαστα περὶ τῆς οἰκογενείας των καὶ αὐτὲς ἐθαύμαζαν τὴν ἀφέλειά του καὶ τὴν καλωσύνην του.

Μόλις ἐτελείωσε τὸ ντύσιμό του ἡ οἰκονόμος κ. Μίλον τὸν ᾠδήγησεν εἰς δύο μεγάλα δωμάτια συνεχόμενα μετὰ τὸ δικό του ποῦ ἦσαν γεμάτα παιγνίδια καὶ ἄμορφα πραγματάκια παιδιάστικα.

Ὁ Σέδρικ ἐθαμβώθηκε καὶ ἐκύτταξε τριγύρω του σαστισμένος.

—Αὐτὰ εἶνε δικά σας τοῦ εἶπεν ἡ Κα Μίλον ποῦ ἐδιασκέδαζε πολὺ νὰ βλέπῃ τὸν θαυμασμό του.

—Δικά μου, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς, ὅλα αὐτὰ δικά μου ; Καὶ ποιὸς μοῦ τὰ δίνει ; —Ἐξαφνα μιὰ ἰδέα τοῦ ἦλθε καὶ ἐκτύπησε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος— Ἄ, ὁ παπποῦς μου, βέβαια. Ναι, ναι, ποιὸς ἄλλος παρὰ αὐτός...

—Ἐμαντέψατε σωστά, μυλόρδε, εἶπεν ἡ Κα Μίλον, ὁ κ. κόμης σᾶς τὰ δίδει ὅλα καὶ ἅμα εἰσθε εὐχαριστημένος καὶ τὸν ἀγαπᾶτε θὰ σᾶς δίνη ὅ,τι τοῦ ζητήσετε, ἀλλὰ ἐλάτε πρῶτα νὰ πάρετε τὸ πρόγευμά σας καὶ ὕστερα τὰ βλέπετε ἕνα-ἕνα μετὰ τὴν ἡσυχία σας. Θὰ σᾶς δεῖξω καὶ κάτι ἄλλο ποῦ θὰ σᾶς ἀρέσῃ ἀκόμη πὺ πολὺ.

—Τί εἶνε ; ἐρώτησε ὁ μικρὸς μετὰ παιδικὴ περιέργεια.

—Πάρετε τὸ πρόγευμά σας πρῶτα καὶ θὰ ἰδῆτε. Εἶν' ἕνα ἀλογάκι.

—Ἐνα ἀλογάκι ; ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς, μὰ τότε νὰ τελειώσω γρήγορα τὸ πρόγευμά μου γιὰ νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ.

Ἐφαγε τὰ διάφορα ὠραῖα πραγματάκια ποῦ τοῦ εἶχαν φέρῃ καὶ ἐκατέβηκε βιαστικῶς ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

—Πᾶμε, εἶπε.

Ἡ οἰκονόμος τὸν ᾠδήγησε τότε εἰς τὸν σταβλὸν καὶ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα διαμερίσματα εἶδε ἕνα κατόμαυρο ἀλογάκι ποῦ ἐχρεμέτισε μόλις τοὺς εἶδε.

Ὁ Σέδρικ ἐπῆγε κοντὰ του, τὸ ἀγκάλιασε, τὸ ἐφιλήσθη καὶ τὸ ἐκαυθέντιασε ἀρεκτῆ ὥρα.

—Μὰ τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ παπποῦς μου, εἶπεν. Ἐχετε ξαναἰδῆ, κυρία Μίλον τέτοιον καλὸν παπποῦσάν τὸν δικόν μου ; —καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντη-

σιν ἐξηκολούθησε.—Πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν εὐχαρίστησω ἀμέσως.

Σὲ λίγο ὁ ἀξιοπρεπεῖς ὑπηρετῆς τὸν ἀνήγγειλε καὶ ὁ παπποῦς του τὸν ἐδέχθη μ' εὐχαρίστησιν, μολοντοῦ εἶχε περάσει ἄσχημη νύχτα.

—Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἔσπευσε νὰ πῆ ὁ μικρὸς, μὰ τί καλὸς ποῦ εἰσθε νὰ μοῦ χαρίσετε τόσα πράγματα.

—Σοῦ ἄρεσαν ; ἐρώτησεν ὁ γηραιὸς κόμης.

—Πολύ. Τί ἄμορφο ποῦ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἀλογάκι. Ἄμ' τὸ παιγνίδι. Ξεύρετε νὰ τὸ παίξετε ;

—Ὅχι, ἐσὺ τὸ ξεύρεις ;

Ναι, εἶνε παιγνίδι ἀμερικάνικο καὶ τὸ ἔπαιζα πάντα μετὰ τὴν ἀγαπημένη μου.

Ὁ Σέδρικ ὠμίλησεν ἀκόμη μ' ἐνθουσιασμόν νὰ ὅλα τὰ δῶρα τοῦ πάππου του καὶ θὰ ἐξακολουθῆσαι νὰ ὀμιλῇ ἀν δὲν τοὺς διέκοπτεν ἡ εἰσόδος τοῦ ὑπηρετοῦ ποῦ ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ ἕνα ἐπισκέπτῃν. Σὲ λίγο ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας κ. Μόρντον ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του.

Ὁ ἐφημέριος κ. Μόρντον ἦτο οἰκογενειακὸς φίλος τῶν Δόρινκουρ, διὰ τοῦτο καὶ ὁ κόμης τὸν ἐδέχθη μετὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ μετὰ ἕνα υπερήφανο κίνημα τοῦ ἔδειξε τὸν Σέδρικ.

—Ὁ ἐγγονός μου, εἶπεν ὁ λόρδος Φοντλρόϊ, καὶ ἀποτείνόμενος πρὸς τὸν μικρὸν Φοντλρόϊ, ἐξηκολούθησεν, ὁ ἐφημέριος κ. Μόρντον.

Ὁ μικρὸς ἔτεινε τὸ χέρι του μετὰ εὐγένειαν καὶ ἐχαίρετόν μετὰ σεβασμόν, ἐνθυμηθεῖς δὲ μίαν φράσιν τοῦ κ. Χόμπς ὁσάκις ἐγνώριζε κανένα νέον πολίτην.

—Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σας, εἶπε.

Ὁ ἐφημέριος ἐκύτταξε κατὰ τὸν μικρὸν καὶ ἐφάνηκεν ἐνθουσιασμένος ὅχι τόσον διὰ τὸ εὐμορφον καὶ χαριέν ὕψος του ὅσο γιὰ τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν καλωσύνην ποῦ ἦσαν ζωγραφισμένα εἰς τὸ πρόσωπόν του.

—Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχῆς ποῦ σᾶς γνωρίζω, λόρδε Φοντλρόϊ, τοῦ εἶπε καὶ ἔσφιξε τὸ μικροσκοπικὸν χεράκι μέσα εἰς τὰ δικά του. Ἐκάματε πολὺ μακρινὸ ταξεῖδι γιὰ νὰ μᾶς ἔλθετε καὶ πολλοὶ ἀνυπομονοῦν νὰ μάθουν ἂν ἐφθάσατε καλά.

—Ἦτο μακρινὸ τὸ ταξεῖδι μας, ἀλλὰ εἶχα τὴν ἀγαπημένη μου τὴ Μοριά καὶ ἅμα εἶνε κανεὶς μετὰ τὴν Μαμά του περὶνᾶ πάντα εὐχάριστα.

—Πάρε μιὰ καρέκλα, Μόρντον καὶ κάθησε, εἶπεν ὁ κόμης.

Τὰ συγκαθητήριά μου, μυλόρδε γιὰ τὸν ἐγγονὸς σας, εἶπεν ὁ ἐφημέριος, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ κόμης δὲν ἤθελε νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθητά του καὶ ἤρεσκε μόνον εἰς τὸ ν' ἀπαντήσῃ.

—Μοιάζει τοῦ πατέρα του. Λοιπὸν τί νέα Μόρντον; Σέ ποίους κάνουν ἔξωσι σήμερα;

—Στοὺς Χίγκινς, αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὸ μακρυνὸ κτῆμα. Τί δυστυχισμένα ὄντα. Ὁ πατέρας εἶνε ἀρρωστος βαρειά, ἡ μητέρα παραλύτη καὶ τὸ ἓνα τους παιδί με σκαρλατίνα. Δὲν ἔχουν πληρώσει φαίνεται πέντε μῆνες καὶ ὁ δικηγόρος σας τοὺς διέταξε ν' ἀδειάσουν καὶ τὸ σπίτι καὶ τὸ κτῆμα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦλθα ἐπειδὴ με παρεκάλεσαν νὰ μεσιτεύσω ὑπὲρ αὐτῶν σὲ σᾶς. Ἄν εἶνε δυνατὸν νὰ τοὺς δοθῇ μιὰ μικρὴ προθεσμία...

—Πάλι τὰ ἴδια, ἀνέκραξεν ὁ κόμης με τραχύτητα, ἐνῶ ὁ μικρὸς λόρδος ἔκαμε ἓνα κίνημα ὡς νὰ ἤθελε νὰ προσέξῃ καλύτερα εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ κ. Μόρντον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχασε διόλου τὸ θάρρος του καὶ ἐξηκολούθησε.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὴ τῇ φορᾷ θὰ μπορούσατε μολόρδε νὰ δείξετε ἀκόμη λίγη ἐπιεικεία γιατί σκεφθῆτε τί θὰ γίνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς διέταξαν οἱ γιατροὶ τὸ παιδί με τὴν σκαρλατίνα νὰ πίνῃ διαρκῶς γάλα καὶ διάφορα δυναμωτικά.

—Ἔτσι εἶχαν πῆ καὶ στὸν Μιχάλη, διέκοψεν ἔξαφνα ὁ μικρὸς Σέδρικ ποὺ ἐφαίνετο πολὺ συγκινημένος. Καὶ ὁ κόμης ἀπετινάχθη ἔξαφνα καὶ ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐγγονοῦ του.

—Ἄ, ἐξέχασα, εἶπε, πῶς ἔχομεν ἐδῶ καὶ ἓνα φιλιάνθρωπον. Ποιὸς ἦτο πάλιν αὐτὸς ὁ Μιχάλης;—καὶ τὰ χεῖλη τοῦ κόμητος διεσπάλισαν εἰς ἓνα ἐλαφρὸ μειδίαμα.

—Ὁ ἄνδρας τῆς Βρυγίτας ποὺ εἶχε κ' αὐτὸς πορετὸ, ἀπήντησεν ὁ Σέδρικ, καὶ δὲν εἶχε ν' ἀγοράσῃ γάλα οὔτε κανένα φάρμακο. Μὰ τοῦ ἔδωσα ἐγὼ χρήματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶχατε στείλει καὶ ἀγόρασε ἀπ' ὅλα.

Ὁ κόμης ἐκύτταξε τὸν ἐφημέριον καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραξεν εὐχαρίστησιν, ἐνῶ τοῦ εἶπε με ἕφος εὐθυμο.

—Δὲν ξεύρω μὰ τὴν ἀλήθεια τί εἶδους ἰδιοκλήτης θὰ γίνῃ μιὰ ἡμέρα ὁ ἐγγονός μου, ἀφοῦ φαντάσου, ὅτι χρήματα τοῦ ἔστειλα τὰ ἐμοίρασε σὲ ζητιάνους.

—Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἦσαν διόλου ζητιάνοι, διέκοψεν ὁ Σέδρικ, ἦσαν ὅλοι ἄνθρωποι τῆς δουλειᾶς ποὺ ἔτυχε νὰ δυστυχῆσουν.

—Ἔ, πολὺ καλὰ, δὲν ἦσαν ζητιάνοι, ἀλλὰ γιὰ ἔλα νὰ σὲ ρωτήσω κατὶ τώρα. Πές μου ἂν ἦσουν ἐσὺ στή θέσι μου τί θὰ ἔκανες σ' αὐτὴ τὴν περίστασι;

Ὁ κ. Μόρντον ἐκύτταξε τὸν μικρὸν σὺν νὰ ἤθελε νὰ ἐμβαδύνη μέσα του, ἐνῶ ἐπεριμένε με ἀγωνίαν τὴν ἀπάντησίν του, ἡ ὁποία γι' αὐτὸν εἶχε μεγάλην σπουδαιότητα γιατί θὰ τοῦ ἔδινε μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ μέλλοντος νὰ κυβερνήσῃ τὸ Δόρινιουρ.

—Ἄν ἦμιον πολὺ πλούσιος, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς, θὰ ἄφηνα τὸν Χίγκινς εἰς τὸ κτῆμα ὅπου μένει καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ θὰ τοῦ ἔστειλα καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ δυναμώσῃ γρήγορα, ἀλλὰ... ἐγὼ εἶμαι ἓνα μικρὸ παιδί, δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε ἀπ' ὅλα

αὐτὰ—καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησε—σεῖς μπορεῖτε νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, βέβαια—καὶ ὁ κόμης ἐφαίνετο λίγο στενωχωρημένος ἀπὸ τὴν τροπὴν ποὺ ἐλάμβανεν ἡσινονμίλια των.

—Διατάξετε λοιπὸν τὸν δικηγόρο σας νὰ μὴ τοὺς βγάλλῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τους, εἶπεν ὁ μικρὸς, ἐνῶ ὁ ἐφημέριος ἀνέπνευσεν εὐχαριστημένος καὶ ὁ κόμης μετὰ μικρὸν δισταγμὸν ἔνευσε εἰς τὸν ἐγγονόν του νὰ πλησιάζῃ.

—Φέρε χαρτὶ καὶ μελάνι, τοῦ εἶπεν καὶ κάθησε νὰ γράψῃς.

—Ἐγὼ νὰ γράφω; Μὰ θὰ με ἀκούσουν; Ὑστερα ἐγὼ δὲν γράφω καλὰ κάνω πολλὰ λάθη.

—Δὲν τὸν μέλλει τὸν κ. Χίγκινς γιὰ τὰ λάθη σου ἄλλως τε θὰ σοῦ ὑπαγορεύσω ἐγὼ τί θὰ γράψῃς.

Κάθησε σ' αὐτὸ τὸ τραπεζάκι ποὺ ἔχει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ γράψιμο καὶ γράφει: «Ὁ Χίγκινς νὰ παραμεινῇ εἰς τὸ κτῆμά του» καὶ ὑπόγραφε: «Τὸν Πλόρι».

Ὁ Σέδρικ ἐβούτηξε τὴν πέννα εἰς τὸ μελάνι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ καταβάλλον μέγαν κόπον. Μετὰ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας κατῶρθωσε νὰ τελειώσῃ καὶ ἐπαρουσίασε ἓνα μεγάλο καὶ ἀρκετὰ κακογραμμένον φύλλο χαρτιοῦ ποὺ ἔγραφε τὰ ἐξῆς:

Ἀγαπητὴ Κύριε,

Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν πιάξετε τὸν κ. Χίγκινς ἀπὸ τὸ κτῆμα του καὶ θὰ με ὑποχρεώσετε

Μετὰ σεβασμοῦ

ΤΟΝΤΑΡΟ-Ι.

—Ἐχω πολλὰ λάθη; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς.

—Νε, ἀρκετὰ, δῶσαι μου νὰ σοῦ τὰ διορθώσω καὶ κάθησαι νὰ τὸ ξαναγράψῃς. Πράγματι ὁ μικρὸς ὑπῆκουσε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐπαρουσίασε τὸ γράμμα σωστὸ καὶ καλογραμμένον.

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΓΡΙΟΣ

Διαρκούσης μιᾶς ἐπιδρομῆς τῶν Γάλλων σ' τὰ Β. τῆς Ἀμερικῆς, ἓνας ἀξίωματικὸς πληγωμένος συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ ἓναν ἄγριον ὁ ὁποῖος τοῦ ἀφῆρεσε τὸ χρυσὸν τοῦ ὠρολόγιου.

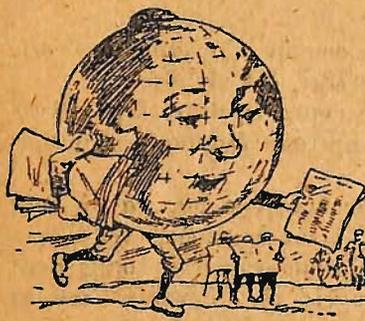
᾿Ωδήγησαν τὸν αἰχμάλωτον σ' τὸν ἀρχηγὸν τῆς φυλῆς τὸν ὁποῖον ὁ Γάλλος παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἀποδώσουν τὸ κόσμημα ποὺ τοῦ ᾿πῆραν γιατί αὐτὸ ἦταν ἐνδύμως τῆς εἰκογενείας του προτείνων δι' αὐτὸ ἀπεξημίωσι πολλὴν περιουσίαν ἐκείνου ποὺ τοῦ τὸ εἶχε παρῆ. Ὁ ἄγριος προσεκλήθη καὶ ὁ ἀρχηγὸς τὸν ἐπληροφόρησε τί ζητοῦσε ὁ Γάλλος. Τότε ὁ Ἐρυθρὸς δεσμὸς ἔσπευσε τὸ ὠρολόγιον ἀπ' τὸ θυλάκιό του καὶ τὸ ἀπέδωσε μ' ἓνα ἀφελὲς ἕφος. «Δὲν τὸ θέλω περὶ εἶπε, γιατί τὸ ζῶο ᾿πέθανε».

Καὶ τῷ ὄντι, τὸ ὠρολόγιον, ποὺ τὸ θαροῦσε ἔφθ, δὲν ἦταν κορυδιωμένον καὶ εἶχε πάθει τὸ τίς-τάς του.

(Ἄπ' τὸ Γαλλικόν)

Δ. Σ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ

(Πο)πος 1.0 Α' ἐν Σμύρῃ)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

—Κυρίους, κυρίους. Γεώργιον Νούσιαν, Θεσσαλονίκη. Εστάλησαν, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε μὲν τὰ λάβετε.

—Εὐάγγελον Κωνσταντινακῆν, Κρήτην. Τὸ φύλλον τῆς 1ης Μαΐου σὰς ἐστάλη καὶ ὁ φίλος σας ἐνεγράφη.

—Θεόδ. Γ. Ζούρη, ἐνωμοτάρχην 3 Ο. Σμύρνης. Τὰ φυλλάδια πού ζητεῖται τοῦ παρελθόντος ἔτους τιμῶνται δρ. 5 καὶ λείπουν μόνον οἱ ἀριθμοὶ 2, 3 καὶ 12 οἵτινες ἔχουν ἐξαντληθεῖ πρὸ πολλοῦ. Ὁσον ἀφορᾷ τὴν περιγραφὴν σας ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο πού ἐγράψα ἤδη. Ἐπρεπε νὰ εἶναι πλέον σύντομη.

—Νίκον Παπαεμμανουήλ, μαθητὴν Ἑμπορικῆς Σχολῆς. Ν. Βαρλόβασι—Σάμμου. Φυλλάδια ἐστάλησαν.

—Β. Κόκκινον. Θεσσαλονίκη. Θὰ λάβετε διὰ συ-

στημένης ἐπιστολῆς τὰς 5 δραχμὰς τοῦ βραβείου σας καὶ μᾶς ἐπιστρέψετε τὴν ἀπόδειξιν ὑπογεγραμμένην.

—Χαϊζηκουμῆν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ ἀνέκδοτα σας ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπώνυμον σας δὲν παιομεν ἐμεῖς, ἀλλὰ οἱ μὴ ὑπογράφοντες καθαρά.

—Κωνσταντῖνον Στεφανόπουλον, Καλάβρυτα. Σὰς ἐγράψαμε ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, διότι μόνον ἀπὸ Ἰανουὰριον ἀρχοῦνται αἱ ἐγγραφαί.

—Χ. Παλαιζῆν, ἐφεδρον ἀνθυπολοχαγόν. Ἐδεσσαν. Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ὀρίσετε ἀπὸ πότε δελεῖτε ν' ἀρχίσουν αἱ 4 συνδρομαὶ καὶ μᾶς στέλνετε συγχρόνως καὶ τὸ σχετικὸν ἀντίτιμον.

—Εὐάγγελον Κωνσταντινακῆν, Κρήτην καὶ Πέτρον Μπαχάν, ἐνωμοτάρχην 1ης Χίου. Αἱ ἐπιταγαὶ σας ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

Ἐρεβονὰς σὶδ ἄλλο φύλλο

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΣΑΣ

Ο ΓΑΛΛΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΤΑΛΩΤΗΣ

Ὁ στρατάρχης Λεοῦζ, ὁ νικητὴς τῆς μάχης τοῦ Φοντένοῦ, ἐταξείδευσε κάποτε μὲ μικρὴ συνοδεία ἀπὸ ἰπτεῖς. Τὸ βράδυ ἔφθασαν σ' ἓνα χωριὸν, καὶ ὁ στρατάρχης, βλέποντας ἓνα πεταλωτὴ, πού κάπνιζε στὸ κατώφλι τοῦ ἐργαστηρίου του, τοῦ εἶπε νὰ τοῦ πεταλώσῃ τὸ ἄλογό του. Ὁ καλὸς ἐργάτης ἀρχισε μὲ ὑπερηφάνεια νὰ φτιάχνῃ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι ἓνα στερεὸ πέταλο.

Ὁ στρατάρχης, θέλοντας νὰ δείξῃ στὸν πεταλωτὴ τὴν μεγάλην του δύναμιν, τοῦ πῆρε τὸ πέταλο, τὸ ἐκτύπησε καλὰ καλὰ καὶ τὸ ἔσπασε σὲ δύο κομμάτια λέγοντας. «Τὸ πέταλό σου δὲν ἀξίζει τίποτα. Φτιάξε ἓνα ἄλλο».

Ὁ πεταλωτὴς δὲν εἶπε τίποτα, παρὰ ἔφτιαξε ἓνα ἄλλο πέταλο καὶ πετάλωσε τὸ ἄλογο τοῦ στρατάρχη. Ὁ Μπρὶς Λεοῦζ τοῦ ἔδωσε τότε ἓνα τᾶλληρο γιὰ τὸν κόπο του. Ὁ ἐργάτης τὸ πῆρε καὶ μὲ τὴν μεγάλην του δύναμιν τὸ ἔσπασε καὶ ρίχνοντας τὰ ἀσημένια κομμάτια στὸ δρόμον, εἶπε. «Τὸ τᾶλληρό σας δὲν ἀξίζει τίποτα, κύριε μου, δώστε μου ἓνα ἄλλο».

Ὁ στρατάρχης Λεοῦζ, εὐχαριστημένος μὲ τὸ μά-

θημα πού ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἔξυπνον πεταλωτὴ, τοῦ ἔδωσε δύο τᾶλληρα καὶ ἔφυγε μὲ καλπασμό.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γεώργ. Μ. Παπαχατζῆς

(Χαλκίς)

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Νίκος κατὰ τὴ συνήθειά του ξύπνησε καὶ σήμερα στὶς 10 καὶ ὁ πατέρας του ἀρχισε νὰ τὸν μαλώνῃ λέγοντας πῶς ἐκεῖνος πού σηκώνεται πρῶτὸν καὶ τὴν ὑγεία του δὲν βλάπτει καὶ πολλὰς δουλειὰς μπορεῖ νὰ κάμῃ.

—Κι' ἄλλα καλὰ ἔχει ἐκεῖνος πού δὲν εἶνε τεμπέλης, ἐξακολουθεῖ ὁ πατέρας. «Νὰ πρὸ ἡμερῶν ἓνας πού βρῆκε πρῶτὸν-πρῶτὸν, στὸ δρόμον, βρῆκε ἓνα εἰκοσιπεντάριον.»

—Ναι, πατέρα, ἀλλὰ ἐκεῖνος πού τὸ ἔχασε θὰ βγῆκε πρῶτὸν πρῶτὸν...» ἀπαντᾷ ὁ Νίκος.

Γεώργ. Μ. Παπαχατζῆς